

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

III. ÚS 295/05-45

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Juraja Babjaka a zo sudcov Eduarda Báránaya a Ľubomíra Dobríka vo veci sťažnosti R. V. D., toho času vo väzbe, zastúpeného advokátom JUDr. Ľ. Š., Š., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ntv 23/2005 z 19. júla 2005 na neverejnom zasadnutí 8. marca 2006 takto

r o z h o d o l :

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 1 Ntv 23/2005 z 19. júla 2005 porušil základné právo R. V. zaručené v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky a jeho právo zaručené v čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Ntv 23/2005 z 19. júla 2005 zrušuje a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky prikazuje, aby R. V. prepustil neodkladne z väzby na slobodu.

3. Sťažnosti R. V. vo zvyšnej časti **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavný súd Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) uznesením č. k. III. ÚS 295/05-9 z 20. októbra 2005 prijal podľa § 25 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na ďalšie konanie sťažnosť R. V., bytom D., toho času vo väzbe (ďalej len „sťažovateľ“), z 2. augusta 2005 týkajúcu sa namietaného porušenia jeho základného práva zaručeného v čl. 17 ods. 5 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj namietaného porušenia jeho práva podľa čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Ntv 23/2005 z 19. júla 2005 (ďalej aj „napadnuté uznesenie z 19. júla 2005“ alebo „napadnuté uznesenie“).

Sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu uviedol, že 19. júla 2005 najvyšší súd napadnutým uznesením rozhodol o predĺžení lehoty trvania jeho väzby podľa § 71 ods. 2 Trestného poriadku [zákona č. 141/1961 Zb. o trestnom konaní súdnom (trestný poriadok) v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005 - ďalej len „Trestný poriadok“]. Najvyšší súd predĺžil lehotu trvania sťažovateľovej väzby do 20. júla 2006. Svoje rozhodnutie odôvodnil pretrvávaním dôvodu väzby podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku v danom štádiu trestného konania. Okolnosti prípadu podľa najvyššieho súdu neumožnili trestnú vec sťažovateľa právoplatne skončiť [sťažovateľ je na základe obžaloby krajského prokurátora v Trnave z 11. septembra 2002 väzobne trestne stíhaný v trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave (ďalej aj „krajský súd“) pod sp. zn. 1 T 23/02 pre trestný čin vraždy spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona (zákona č. 140/1961 Zb. Trestný zákon v znení neskorších predpisov platného a účinného do 31. decembra 2005 - ďalej len „Trestný zákon“) čiastočne dokonaný, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona

v súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) Trestného zákona. Najvyšší súd v napadnutom uznesení konštatoval, že konanie sa nachádza v stave, keď bude potrebné v celom rozsahu nové dokazovanie, ktorému musí predchádzať príprava hlavného pojednávania, pričom ide o rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť so znakmi organizovaného zločinu a prepustením obžalovaného (sťažovateľa v konaní pred ústavným súdom, pozn.) z väzby na slobodu by došlo k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného konania. Doba, ktorá uplynula od vzatia obžalovaného do väzby v tejto trestnej veci, je primeraná spoločenskej nebezpečnosti skutku, pre ktorý je trestne stíhaný, ako aj možným výsledkom trestného konania.

Najvyšší súd vo svojom rozhodnutí vychádzal z toho, že väzba sťažovateľa v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 trvá od 20. júla 2003.

Sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že dôvodom jeho väzby je to, že je trestne stíhaný pre trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej osem rokov (dôvod väzby podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku). Z dlhoročnej a stabilnej rozhodovacej činnosti Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vyplýva, že dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu samo osebe môže byť len dočasným väzobným dôvodom (skôr v počiatočných štádiách trestného konania). Pokiaľ má väzba trvať aj naďalej, musí k tomuto jej základnému predpokladu pristúpiť ďalší významný a dostatočný dôvod, pričom kompetentné orgány musia navyše vo väzobnej veci postupovať s osobitnou starostlivosťou.

Sťažovateľ pritom poukazuje aj na skutočnosť, že vo výkone väzby je podstatne dlhšie ako od 20. júla 2003, s tým, že do väzby bol vzatý už 20. júla 2000 uznesením Okresného súdu Dunajská Streda (ďalej aj „okresný súd“) sp. zn. Tp 18/00 z 21. júla 2000 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 To 211/00 zo 17. augusta 2000 z dôvodu podľa § 67 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku, a to v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 94/00 pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 247 ods. 2 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona a iné.

V uvedených súvislostiach sťažovateľ namieta, že „... po piatich rokoch, ktoré (...) strávil vo väzbe, iba samotné odôvodnené podozrenie, že spáchal závažný trestný čin, nemohlo byť titulom pre jeho väzbu a ďalšie pokračovanie v nej. Väzba by bola opodstatnená a zákonná iba vtedy, keby k tomuto dôvodnému podozreniu bola pristúpila aj niektorá z ďalších skutočností uznávaných ako väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 Tr. por.“ Sťažovateľ dodáva: „... som toho názoru, že Najvyšší súd SR svojím rozhodnutím sp. zn. 1 Ntv 23/2005 zo dňa 19. júla 2005 porušil čl. 17 ods. 5 Ústavy SR, ako aj čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd k čomu došlo najmä preto, lebo nerešpektoval náležité dlhoročnú rozhodovaciu činnosť ESLP o zákonnosti väzby, požiadavkách pri jej preskúmaní súdom a o dočasnosti dôvodného podozrenia zo spáchania trestného činu ako väzobného dôvodu. Mám zato, že porušiteľ pri svojom rozhodovaní nerešpektoval predovšetkým medzinárodné záväzky Slovenskej republiky v oblasti ochrany základných ľudských práv a slobôd.“

Podľa sťažovateľa porušil najvyšší súd napadnutým rozhodnutím označené základné práva a slobody zaručené v ústave a dohovore aj tým, že predĺžil lehotu trvania jeho väzby nad najvyššiu možnú dobu (piatich rokov) ustanovenú zákonom (§ 71 ods. 2 Trestného poriadku). Túto námietku odôvodňuje tým, že vo väzbe sa nachádza už od 20. júla 2000, keď bol do väzby vzatý v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 94/00. Rozsudkom uvedeného súdu zo 4. júna 2003 bol uznaný vinným zo spáchania trestného činu krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 v spojení s § 247 ods. 2 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona a iné, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov. Rozsudok okresného súdu sp. zn. 2 T 94/00 zo 4. júna 2003 bol však uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 90/04 z 23. septembra 2004 zrušený a vec bola vrátená súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Podľa právneho zástupcu sťažovateľa: „Ak teda Krajský súd v Trnave rozhodol o vzatí sťažovateľa do väzby dňa 16. 7. 2003, t. j. v čase trvania väzby v inej veci s tým, že lehota väzby začne plynúť dňom vykonania predchádzajúceho trestu uloženého rozsudkom OS v Dunajskej Strede, pod sp. zn. 2 T 94/00 zo dňa 4. 6. 2003, mám za to, že v danom prípade len zmenil dôvod väzby u môjho mandanta z čoho vyplýva, že sťažovateľovi dňom 20. 7. 2005 uplynula 5-ročná lehota trvania väzby.“

Na základe uvedenej argumentácie sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol: „Najvyšší súd SR svojím rozhodnutím sp. zn. 1 Ntv 23/2005 zo dňa 19. júla 2005 porušil čl. 17 ods. 5 Ústavy SR a čl. 5 ods. 3 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Ústavný súd priznáva pre sťažovateľa primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300.000,- Sk.“

Najvyšší súd sa k sťažnosti vyjadril na základe výzvy ústavného súdu z 18. novembra 2005 prostredníctvom svojho predsedu podaním č. k. KP 8/05-57 zo 6. decembra 2005, v ktorom sa uvádza: „Zásadné skutočnosti vo vzťahu k dôvodom väzby obvineného v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por. vyplývajú z odôvodnenia napadnutého uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 19. júla 2005 sp. zn. 1 Ntv 23/2005.

Ku skutkovým a právnym záverom uvedeným v tomto uznesení niet čo dodať tak z vecného, ako aj z právneho hľadiska. Je možné iba pripomenúť, že v danej veci išlo o závažnú a rozsiahlu trestnú činnosť (so znakmi organizovanej skupiny), za ktorú je obvinený stíhaný a za ktorú mu hrozí výnimočný trest (v zmysle § 29 ods. 1 Tr. zák. od 15 do 25 rokov alebo trest odňatia slobody na doživotie). Z dôvodov nezávislých na konaní súdu došlo vo veci k predĺženiu vykonávania procesných úkonov (napr. rozhodovanie o námietke zaujatosti, spor o vecnú príslušnosť, v dôsledku čoho je potrebné v súčasnosti vykonať nové dokazovanie).

Naznačené skutočnosti hodnotené vo vzťahu k dôvodom väzby v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por. výrazným spôsobom posúvajú pomyselnú hranicu, kedy aj bez pristúpenia ďalšieho dôvodu väzby v zmysle § 67 ods. 1 Tr. por., je naďalej preukázaný dôvod väzby v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por. Z princípu, že v každom konkrétnom prípade musí byť väzba obvineného proporcionálna daným podmienkam, vyplýva, že v tomto prípade napriek dĺžke trvania väzby konkrétny dôvod väzby v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por. neporušuje žiadne ústavné právo obvineného.

Z uvedených dôvodov navrhujeme ústavnú sťažnosť obvineného odmietnuť.

Zároveň vyhlasujeme, že súhlasíme s upustením od konania vo veci samej na verejnom ústnom pojednávaní.“

V podaní z 30. decembra 2005 doručenom ústavnému súdu 20. januára 2006 sťažovateľ prostredníctvom splnomocneného právneho zástupcu ústavnému súdu oznámil, že v zmysle § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde súhlasí s upustením od verejného ústneho pojednávania v predmetnej veci.

Ústavný súd upustil so súhlasom účastníkov konania podľa § 30 ods. 2 zákona o ústavnom súde od ústneho pojednávania v danej veci, pretože po oboznámení sa s ich vyjadreniami, ako aj s obsahom veci sa týkajúcich súdnych spisov dospel k názoru, že od tohto pojednávania nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

II.

Z obsahu sťažnosti sťažovateľa vrátane jej príloh, z vyjadrenia najvyššieho súdu, proti ktorému sťažnosť smeruje, z vyjadrenia Krajského súdu v Trnave z 27. januára 2006 ohľadne väzobného trestného stíhania sťažovateľa a jeho spoluobžalovaných v trestnej veci vedenej v súčasnosti na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 vrátane jeho príloh, ako aj z obsahu predložených listinných dôkazov obsiahnutých v spisoch týkajúcich sa konania vedeného na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02, rozhodovania najvyššieho súdu o predĺžení väzby sťažovateľa pod sp. zn. 1 Ntv 23/2005 a konania vedeného na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00 (v súčasnosti už pod sp. zn. 2 T 98/04) ústavný súd zistil nasledovný skutkový stav, relevantný pre posúdenie sťažovateľovej sťažnosti:

1. Ku konaniu vedenému na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00 (neskôr pod sp. zn. 2 T 98/04):

Okresný súd rozsudkom č. k. 2 T 94/00-297 zo 4. júna 2003 uznal sťažovateľa za vinného z trestného činu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 247 ods. 2 písm. a) a ods. 4 Trestného zákona, z pokusu trestného činu ublíženia na zdraví spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 8 ods. 1 a § 222 ods. 1 Trestného zákona v jednočinnom súbehu s trestným činom výtržníctva podľa § 202 ods. 1 Trestného zákona, z trestného činu vydierania spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 235 ods. 1 Trestného

zákona a z trestného činu krádeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 247 ods. 1 písm. b) a e) a ods. 2 Trestného zákona, za čo mu uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní troch rokov so zaradením do II. nápravno výchovnej skupiny.

Sťažovateľ napadol rozsudok odvolaním z 26. júna 2003 doručeným okresnému súdu 1. júla 2003. Následne (11. júla 2003) doručil okresnému súdu ďalšie podanie zo 7. júla 2003, ktoré okresný súd posúdil ako späťvzatie odvolania, čo zobral na vedomie uznesením č. k. 2 T 94/00-318 zo 16. júla 2003.

Okresný súd následne nariadil výkon trestu sťažovateľa nachádzajúceho sa v tom čase vo väzbe (so započítaním vykonanej väzby v uvedenej veci od 20. júla 2000 do 16. júla 2003). Podľa správy riaditeľa nápravno výchovného ústavu nastúpil sťažovateľ výkon trestu 16. júla 2003 o 6.30 h.

Uznesením č. k. 4 To 181/03-365 z 13. novembra 2003 Krajský súd v Trnave zamietol podľa § 253 ods. 1 Trestného poriadku odvolanie sťažovateľa proti rozsudku okresného súdu č. k. 2 T 94/00-297 zo 4. júna 2003.

Na základe sťažnosti pre porušenie zákona podanej generálnym prokurátorom Slovenskej republiky najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 Tz 8/2004 z 25. mája 2004 zrušil uznesenie krajského súdu č. k. 4 To 181/03-365 z 13. novembra 2003, ako aj uznesenie okresného súdu sp. zn. 2 T 94/00 zo 16. júla 2003 a prikázal krajskému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Krajský súd uznesením sp. zn. 4 To 90/04 z 23. septembra 2004 zrušil rozsudok okresného súdu č. k. 2 T 94/00-297 zo 4. júna 2003 a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Okresný súd uznesením sp. zn. 2 T 98/2004 z 8. novembra 2004 postúpil vec na prejednanie a rozhodnutie krajskému súdu (ako súdu vecne príslušnému) s odôvodnením, že na krajskom súde je vedené proti sťažovateľovi trestné stíhanie pod sp. zn. 1 T 23/02 pre trestný čin vraždy spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2 a § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a)

Trestného zákona a iné, takže sú dané podmienky spoločného konania, pričom na krajskom súde je proti sťažovateľovi vedené trestné stíhanie pre závažnejší skutok.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 T 2/2005 z 23. marca 2005 vyslovil svoju nepríslušnosť na prejednanie veci postúpenej okresným súdom a predložil ju najvyššiemu súdu.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 To 41/2005 z 19. júla 2005 rozhodol, že na prejednanie predmetnej trestnej veci sťažovateľa v prvom stupni je príslušný okresný súd.

2. Ku konaniu vedenému na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02 a k rozhodovaniu najvyššieho súdu o predĺžení lehoty väzby sťažovateľa pod sp. zn. 1 Ntv 23/2005:

Krajský prokurátor v Trnave podal 11. septembra 2002 na Krajskom súde v Trnave obžalobu na sťažovateľa a ďalších spoluobžalovaných. Sťažovateľovi kládla obžaloba za vinu spáchanie trestného činu vraždy spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2 k § 219 ods. 1 a ods. 2 písm. a) Trestného zákona čiastočne dokonaného, čiastočne v štádiu pokusu podľa § 8 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s trestným činom nedovoleného ozbrojovania podľa § 185 ods. 2 písm. a) Trestného zákona (obvinenie v predmetnej veci bolo sťažovateľovi vznesené uznesením vyšetrovateľa Krajského úradu vyšetrovania Policajného zboru v Trnave ČVS: KÚV-15/OVVK-1999 z 15. decembra 2000).

Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 T 23/02 zo 16. júla 2003 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku s tým, že „... väzba začne plynúť dňom vykonania predchádzajúceho trestu uloženého mu rozsudkom OS Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00 zo dňa 4. 6. 2003, t. j. dňom 20. 7. 2003“.

Sťažovateľ napadol uvedené rozhodnutie sťažnosťou, ktorú najvyšší súd uznesením sp. zn. 4 To 66/03 z 18. augusta 2003 zamietol.

Predseda senátu krajského súdu návrhom zo 7. júla 2005 doručeným najvyššiemu súdu 8. júla 2005 navrhol predĺženie lehoty trvania väzby sťažovateľa do 20. júla 2006 s tým, že väzobný dôvod podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku „...*stále reálne trvá a je na mieste, aby Najvyšší súd SR predĺžil v jeho prípade (v sťažovateľovom prípade, pozn.) lehotu trvania väzby*“. Predseda senátu návrh odôvodnil tým, že: „*V predmetnej trestnej veci Najvyšší súd SR vylúčil príslušný senát Krajského súdu v Trnave z prejednania veci, medzičasom prišlo k prepusteniu niektorých spoluobžalovaných na slobodu, vec bola pridelená na prejednanie inému senátu Krajského súdu v Trnave. Dňa 1. 4. 2005 bol určený nový senát zložený z profesionálnych sudcov, ktorý momentálne vec študujú.*“

Podaním z 11. júla 2005 sa k návrhu predsedu senátu krajského súdu vyjadril obhajca sťažovateľa žiadajúc, aby najvyšší súd návrhu nevyhovel, okrem iného preto, že „... *dôvod väzby v zmysle ust. § 67 ods. 2 Tr. por. nie je daný s tým, že 5-ročná lehota väzby by uplynula dňom 20. 7. 2005*“.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 1 Ntv 23/2005 z 19. júla 2005 návrhu predsedu senátu krajského súdu vyhovel a v zmysle § 71 ods. 2 Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 20. júla 2006.

V odôvodnení svojho rozhodnutia najvyšší súd okrem iného uviedol: „*Podľa § 67 ods. 2 Tr. por. môže byť obvinený vzatý do väzby tiež vtedy, ak je trestne stíhaný pre trestný čin, na ktorý zákon ustanovuje trest odňatia slobody s dolnou hranicou trestnej sadzby najmenej osem rokov, aj keď nie sú dôvody väzby dané podľa ods. 1.*

Aj podľa názoru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky dôvody väzby podľa § 67 ods. 2 Tr. por. u obžalovaného V. aj v tomto štádiu trestného konania naďalej trvajú.

Z obsahu trestného spisu vyplýva, že obžalovanému je kladené za vinu spáchanie závažného trestného činu – vraždy na dvoch alebo viacerých osobách spolupáchatelstvom, čiastočne dokonanej a čiastočne v štádiu pokusu, na ktorý zákon ustanovuje uloženie výnimočného trestu, pričom dôvodnosť trestného stíhania pre túto trestnú činnosť u obžalovaného aj naďalej trvá. Výnimočným trestom sa rozumie jednak trest odňatia

slobody nad pätnásť až do dvadsiatichtiatich rokov, jednak trest odňatia slobody na doživotie (§ 29 ods. 1 Tr. zák.).

V súvislosti s predchádzajúcim konaním je treba poukázať na to, že Krajský súd v Trnave konal vo veci sústredene až do dňa 7. apríla 2004, kedy uznesením pod sp. zn. 5 To 31/2004 Najvyšší súd Slovenskej republiky vylúčil dovedy konajúci senát z ďalšieho vykonávania úkonov trestného konania a uznesením zo dňa 14. mája 2004, sp. zn. 5 Ndt 10/2004 podľa § 31 ods. 1 Tr. por. vylúčil z vykonávania úkonov trestného konania aj ďalšieho predsedu senátu krajského súdu. V nadväznosti na to bola predmetná trestná vec opatrením predsedu Krajského súdu v Trnave pridelená inému senátu tohto súdu (pod č. Spr. 417/04).

Dňa 15. júna 2004 si kompletný spisový materiál vyžiadalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a späť ho doručilo dňa 13. septembra 2004 a v nadväznosti na to bola vec predložená Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky s návrhom na predĺženie väzby u spoluobžalovaných S. R. a C. R.

V súčasnosti prebieha tiež spor o vecnú príslušnosť ohľadom trestnej veci obžalovaného R. V. pre trestný čin krádeže spolupáchateľstvom podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák., ktorú Okresný súd v Dunajskej Strede uznesením postúpil podľa § 188 ods. 1 písm. a) Tr. por. Krajského súdu v Trnave z dôvodu vecnej príslušnosti. Krajský súd podľa toho istého zákonného ustanovenia per analogiam vyslovil na prejednanie tejto trestnej veci svoju nepríslušnosť. Konanie v tejto veci je v súčasnej dobe vedené na Najvyššom súde Slovenskej republiky.

Pre vyššie uvedené okolnosti nebolo možné predmetnú trestnú vec v doterajšom konaní právoplatne skončiť.

Trestná vec sa nachádza v štádiu, kedy bude treba vykonať celé nové dokazovanie, ktorému musí predchádzať príprava hlavného pojednávania s tým, že ide o rozsiahlu a závažnú trestnú činnosť so znakmi organizovaného zločinu, pričom prepustením obžalovaného z väzby na slobodu by došlo k zmareniu alebo podstatnému sťaženiu dosiahnutia účelu trestného konania.

Treba konštatovať tiež, že doba ktorá uplynula od vzatia obžalovaného R. V. do väzby v tejto trestnej veci, je proporcionálna nebezpečnosti pre spoločnosť skutku pre ktorý je trestne stíhaný a možným výsledkom trestného konania.

Námietka obhajcu obžalovaného, že tento bol vo výkone väzby v trestnej veci Okresného súdu v Dunajskej Strede v čase od 20. júla 2003 (pretože rozsudok, ktorým mu bol uložený trest odňatia slobody, bol následne zrušený) a teda dňom 20. júla 2005 mu uplynie päťročná a teda maximálna lehota trvania väzby, je z hľadiska posudzovania dôvodnosti ďalšieho trvania väzby v danej trestnej veci irelevantná.

V tejto súvislosti je treba zdôrazniť, že obžalovaný bol vo výkone väzby v čase od 20. júla 2000 do 16. júla 2003 v trestnej veci Okresného súdu v Dunajskej Strede vedenej pod sp. zn. 2 T 94/00, pre trestný čin krádeže spolupáchatelstvom podľa § 9 ods. 2, § 247 ods. 2 písm. a), ods. 4 Tr. zák. V nadväznosti na to bol vzatý do väzby Krajským súdom v Trnave v predmetnej trestnej veci (sp. zn. 1 T 23/02) dňom 16. júla 2003. Lehoty trvania väzby v oboch trestných veciach nie je možné sčítať kumulatívnym spôsobom. Preto obhajobný argument, že obžalovaný dňom 20. júla 2005 vykoná maximálnu lehotu väzby je nesprávny a tento nemožno akceptovať.

Preto podľa názoru Najvyššieho súdu je odôvodnený záver o existencii a ďalšom pretrvávajúcom dôvode väzby v zmysle § 67 ods. 2 Tr. por.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel návrhu predsedu senátu (...)“

3. K celkovému priebehu trestného stíhania v trestnej veci sťažovateľa v súčasnosti vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02:

Trestná vec sťažovateľa a ďalších obžalovaných (S. R., C. R., A. S., R., S. H., K. K. a A. R.) vedená na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02 sa týka skutkov, ktoré sú predmetom obžaloby Krajskej prokuratúry v Trnave č. k. 2 Kv 94/00-810 z 11. septembra 2002 podanej v ten istý deň.

Obvinenia v predmetnej trestnej veci boli jednotlivým obvineným vznesené postupne v období od 23. septembra 1999 do 21. februára 2001. Sťažovateľovi bolo obvinenie zo spáchania skutku, pre ktorý na neho bola neskôr podaná obžaloba, vznesené 15. decembra 2000. S. R., spoluobžalovanému zo spáchania toho istého skutku, bolo obvinenie vznesené 10. augusta 2000.

V priebehu prípravného konania boli obvinení S. R., C. R., A. S., S. H. a K. K. vzatí do väzby. K. K. bol z väzby prepustený 9. novembra 1999.

Sťažovateľ v tom čase (od 20. júla 2000) vykonával väzbu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00.

Obžaloba bola podaná 11. septembra 2002. Obžalovaný S. H. bol 15. novembra 2002 prepustený z väzby v predmetnej veci, v ktorej sa nachádzal od 15. novembra 1999.

Uznesením krajského súdu sp. zn. 1 T 23/02 zo 16. júla 2003 bol sťažovateľ vzatý do väzby z dôvodu podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 5 To 31/2004 zo 7. apríla 2004 vylúčil dovtedy konajúci senát krajského súdu z ďalšieho vykonávania úkonov trestného konania. Uznesením sp. zn. 5 Ndt 10/2004 zo 14. mája 2004 vylúčil najvyšší súd z vykonávania úkonov trestného konania aj ďalšieho predsedu senátu krajského súdu. V nadväznosti na to bola predmetná trestná vec opatrením predsedu Krajského súdu v Trnave pridelená inému senátu tohto súdu.

Dňa 15. júna 2004 si kompletný spisový materiál vyžiadalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky a krajskému súdu ho vrátilo 13. septembra 2004.

Obžalovaný Arpád S. bol 24. septembra 2004 prepustený z väzby, v ktorej sa nachádzal od 24. septembra 1999.

Krajský súd uznesením sp. zn. 2 T 2/2005 z 23. marca 2005 vyslovil svoju nepríslušnosť na prejednanie trestnej veci sťažovateľa postúpenej mu Okresným súdom Dunajská Streda a predložil ju najvyššiemu súdu.

Dňa 23. júna 2005 bol z väzby prepustený obžalovaný C. R. Vo väzbe v súvislosti s predmetnou trestnou vecou sa nachádzal od 24. septembra 1999 do 9. novembra 1999 a neskôr od 10. augusta 2000 do 23. júna 2005.

Najvyšší súd uznesením sp. zn. 2 To 41/2005 z 19. júla 2005 rozhodol, že na prejednanie trestnej veci sťažovateľa vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 98/04 je v prvom stupni príslušný okresný súd.

Uznesením sp. zn. 1 Ntv 23/2005 z 19. júla 2005 vyhovel najvyšší súd návrhu predsedu senátu krajského súdu zo 7. júla 2005 a v zmysle § 71 ods. 2 Trestného poriadku predĺžil lehotu trvania väzby sťažovateľa do 20. júla 2006.

Dňa 10. augusta 2005 bol z väzby prepustený obžalovaný S. R. Vo väzbe v súvislosti s predmetnou trestnou vecou sa nachádzal od 10. augusta 2000.

III.

1. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Podľa čl. 17 ods. 5 ústavy do väzby možno vziať iba z dôvodov a na čas ustanovený zákonom a na základe rozhodnutia súdu.

Podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru každý, kto je zatknutý alebo inak pozbavený slobody v súlade s ustanoveniami odseku 1 písm. c) tohto článku (v súlade s konaním ustanoveným

zákonom v prípade zákonného zatknutia alebo iného pozbavenia slobody osoby za účelom predvedenia pred príslušný súdny orgán pre dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, alebo ak sú oprávnené dôvody domnievať sa, že je potrebné zabrániť jej v spáchaní trestného činu alebo v úteku po jeho spáchaní), musí byť ihneď predvedený pred sudcu alebo inú úradnú osobu splnomocnenú zákonom na výkon súdnej právomoci a má právo byť súdený v primeranej lehote alebo prepustený počas konania. Prepustenie sa môže podmieniť zárukou, že sa dotknutá osoba ustanoví na pojednávanie.

2. Sťažovateľ namietal porušenie označených práv podľa ústavy a dohovoru argumentujúc, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu bola lehota trvania jeho väzby predĺžená nad najvyššiu možnú dobu piatich rokov ustanovenú zákonom (§ 71 ods. 2 Trestného poriadku), pretože vo väzbe sa nachádza už od 20. júla 2000, keď bol do nej vzatý v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00.

Uvedenú argumentáciu uplatnil sťažovateľ aj pred najvyšším súdom v konaní o návrhu na predĺženie lehoty trvania jeho väzby namietajúc, že prípadné ďalšie trvanie jeho väzby po 20. júli 2005 by bolo nezákonné.

Skutkové a právne závery najvyššieho súdu obsiahnuté v napadnutom uznesení z 19. júla 2005, ktorými sa najvyšší súd vysporiadal s námietkami sťažovateľa v tomto smere, považuje ústavný súd za ústavne akceptovateľné a korektné.

Najvyššia možná doba trvania väzby ustanovená v § 71 ods. 2 Trestného poriadku predstavovala zákonom ustanovenú maximálnu hranicu trvania väzby v konkrétnej trestnej veci. Je zrejmé, že sťažovateľ vykonával v období od 20. júla 2000 väzbu v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00 (v súčasnosti pod sp. zn. 2 T 98/04) a nadväzne bol na základe uznesenia Krajského súdu v Trnave sp. zn. 1 T 23/02 zo 16. júla 2003 v spojení s uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 To 66/03 z 18. augusta 2003 vzatý do väzby v inej trestnej veci vedenej na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02. Išlo teda o väzby v dvoch odlišných konaniach (v dvoch samostatných trestných veciach), ktorých doby trvania nemožno z hľadiska zákonom ustanovenej maximálnej

hranice trvania väzby v zmysle § 71 ods. 2 Trestného poriadku kumulatívne sčítať. Na tomto závere nemení nič ani skutočnosť, že v dôsledku zrušenia rozsudku okresného súdu sp. zn. 2 T 94/00 zo 4. júna 2003 uznesením krajského súdu sp. zn. 4 To 90/04 z 23. septembra 2004 nebolo možné započítať sťažovateľovi výkon väzby v trestnej veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 T 94/00 do trestu odňatia slobody uloženého mu uvedeným rozsudkom okresného súdu zo 4. júna 2003.

Z uvedených dôvodov nepovažoval ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti za dôvodnú.

3. Sťažovateľ namietal porušenie svojich práv podľa čl. 17 ods. 5 ústavy a podľa čl. 5 ods. 3 dohovoru napadnutým uznesením najvyššieho súdu aj z toho dôvodu, že jeho v tom čase už dlho trvajúcu väzbu predĺžil výlučne na základe dôvodu podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku v rozpore s judikatúrou ESĽP.

Z rozhodovacej činnosti ESĽP vo vzťahu k čl. 5 ods. 3 dohovoru (napr. Wemhoff v. Nemecko z 27. júna 1968, Séria A, č. 7, str. 24 - 25, § 12; Stogmüller v. Rakúsko z 11. novembra 1969, Séria A, č. 9, str. 40, § 4; Ringeisen v. Rakúsko zo 16. júla 1971, Séria A, č. 13, str. 42, § 104; Letellier v. Francúzsko z 26. júna 1991, Séria A, č. 207, § 35; van der Tang v. Španielsko z 13. júla 1995, Séria A, č. 321, § 55; Muller v. Francúzsko zo 17. marca 1997, č. 21802/93, § 35; Punzelt v. Česká republika z 25. apríla 2000, č. 31315/96, § 73 a Jecius v. Litva z 31. júla 2000, č. 34578/97, § 93), ako aj z rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. III. ÚS 79/02, III. ÚS 199/05) vyplýva, že dôvodné podozrenie zo spáchania trestného činu, hoci je *conditio sine qua non* pre väzbu, samo osebe môže byť len dočasným väzobným dôvodom (skôr v počiatočných štádiách trestného konania). Pokiaľ má väzba trvať aj naďalej, musí k tomuto jej základnému predpokladu pristúpiť ďalší významný a dostatočný dôvod, resp. dôvody ustanovené vnútroštátnym zákonom, pričom kompetentné orgány musia navyše vo väzobnej veci postupovať s osobitnou starostlivosťou.

Uvedený právny názor sa stal nadväzne súčasťou judikatúry najvyššieho súdu, ktorý v uznesení sp. zn. Ntv I-20/02 z 10. januára 2003 uverejnenom pod č. 40 v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 3/2003 (str. 15 - 19) vychádzajúc z citovaných kritérií ústavnosti väzby taktiež konštatoval: *«Samotná existencia len obtiažnosti veci alebo iných závažných dôvodov, ako aj skutočnosť, že prepustením obvineného z väzby na slobodu hrozí, že bude zmarené alebo podstatne sťažené dosiahnutie účelu trestného konania (§ 71 ods. 2 Trestného poriadku), na predĺženie lehoty trvania väzby nestačí. Vyplýva to z tretej vety § 72 ods. 1 Trestného poriadku, podľa ktorej „ak pominie dôvod väzby, musí byť obvinený ihneď prepustený na slobodu“.*»

Najvyšší súd v napadnutom uznesení z 19. júla 2005 odôvodnil ďalšie predĺženie väzby sťažovateľa z dôvodu podľa § 67 ods. 2 Trestného poriadku v konaní vedenom na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 predovšetkým závažnosťou a vysokou spoločenskou nebezpečnosťou trestného činu, z ktorého je sťažovateľ obžalovaný, a vysokým trestom, ktorý mu hrozí. Zároveň konštatoval, že krajský súd konal vo veci sústredene až do 7. apríla 2004, ale pre viacero prekážok súvisiacich s procesnou stránkou veci nebolo možné konanie právoplatne skončiť.

Z dôkazov vykonaných v konaní pred ústavným súdom vyplýva, že v čase, keď najvyšší súd rozhodoval o predĺžení väzby sťažovateľa (19. júla 2005), tento sa v nej nachádzal dva roky (od 20. júla 2003), pričom trestné stíhanie sa nachádzalo v štádiu konania pred súdom (dva roky a desať mesiacov po podaní obžaloby - 11. septembra 2002), teda rozhodne nie v počiatočnom štádiu trestného konania.

V uznesení sp. zn. 4 To 66/03 z 18. augusta 2003, ktorým bolo potvrdené rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 1 T 23/02 zo 16. júla 2003 o vzatí sťažovateľa do väzby, najvyšší súd k stavu konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 uviedol: *„... Prokurátorka Krajskej prokuratúry v Trnave ešte 11. septembra 2002 pod sp. zn. 2 Kv 94/00... podala Krajskému súdu v Trnave obžalobu... Trestné konanie pred Krajským súdom v Trnave v tejto veci ešte nebolo skončené. Predseda senátu krajského súdu 20. júna*

2003 ešte len určil termín hlavného pojednávania na dni 8. až 12. septembra 2003 a na 16. až 19. septembra 2003...“

Po takmer dvoch rokoch, keď najvyšší súd rozhodoval o predĺžení väzby sťažovateľa napadnutým uznesením z 19. júla 2005, v súvislosti so stavom konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 uviedol: „...*Trestná vec sa nachádza v štádiu, kedy bude treba vykonať celé nové dokazovanie, ktorému musí predchádzať príprava hlavného pojednávania...“*

Vzhľadom na dĺžku väzby sťažovateľa a stav konania vedeného na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 už v čase, keď najvyšší súd rozhodoval o predĺžení väzby sťažovateľa v uvedenej trestnej veci, iba samotné dôvodné podozrenie, že sťažovateľ spáchal závažný trestný čin, nemohlo byť titulom pre jeho väzbu a ďalšie pokračovanie v nej.

V tejto súvislosti je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že hoci väzba sťažovateľa v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 trvala v čase, keď najvyšší súd rozhodoval o jej predĺžení, dva roky, sťažovateľ bol k dispozícii orgánom činným v trestnom konaní v uvedenej trestnej veci de facto už v čase podania obžaloby (11. septembra 2002), ba dokonca aj predtým počas prípravného konania (už v čase vznesenia obvinenia 15. decembra 2000) v dôsledku obmedzenia jeho osobnej slobody väzbou, ktorú od 20. júla 2000 vykonával v trestnej veci vedenej na Okresnom súde Dunajská Streda pod sp. zn. 2 T 94/00.

Podľa názoru ústavného súdu ak sa vykonáva trestné stíhanie obvineného súčasne v dvoch samostatných trestných konaniach a v jednom z nich je obvinený vo väzbe, je jeho osobná sloboda vo svojej podstate obmedzená aj v druhom z nich. Preto sú orgány činné v trestnom konaní povinné postupovať s osobitnou starostlivosťou a urýchlením aj v tomto druhom trestnom konaní, samozrejme, pokiaľ konanie vykonávané vo väzbe takémuto postupu nebráni (II. ÚS 55/98).

Väzba s'azovateľa by bola v čase, keď najvyšší súd rozhodoval o jej predĺžení na základe návrhu predsedu senátu krajského súdu, opodstatnená a zákonná iba vtedy, keby k dôvodnému podozreniu bola pristúpila aj niektorá z ďalších skutočností uznávaných ako väzobný dôvod podľa § 67 ods. 1 Trestného poriadku - obava z úteku, kolúzie alebo pokračovania v trestnej činnosti, ktorá by v konečnom dôsledku bola spôsobilá odôvodniť záver, že prepustením s'azovateľa z väzby na slobodu by došlo k zmareniu alebo podstatnému s'azeniu dosiahnutia účelu trestného konania. Dôvody, na ktorých je založené napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 19. júla 2005, sa však žiadnou takouto skutočnosťou nezaobierajú, dokonca sa o jej existencii ani nezmieňujú.

Väzbu s'azovateľa nemožno kvalifikovať ako „väzbu v počiatočných štádiách trestného konania“ ani z hľadiska jej dĺžky, ani z hľadiska štádia, v ktorom sa trestné stíhanie s'azovateľa v čase rozhodovania najvyššieho súdu nachádzalo (konanie pred súdom po podaní obžaloby). Potvrdením jej ďalšieho trvania najvyšším súdom (napadnutým uznesením z 19. júla 2005) z dôvodu, ktorý v čase jeho rozhodovania už nebol ústavne akceptovateľný, došlo k porušeniu základného práva s'azovateľa zaručeného v čl. 17 ods. 5 ústavy, ako aj k porušeniu jeho práva zaručeného v čl. 5 ods. 3 dohovoru.

Ústavný súd preto vyslovil, že najvyšší súd napadnutým uznesením z 19. júla 2005 porušil označené práva s'azovateľa (bod 1 výroku).

4. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie s'aznosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah. Ak porušenie práv alebo slobôd podľa odseku 1 vzniklo nečinnosťou, ústavný súd môže prikázať, aby ten, kto tieto práva alebo slobody porušil, vo veci konal. Ústavný súd môže zároveň vec vrátiť na ďalšie konanie, zakázať pokračovať v porušovaní základných práv a slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, alebo ak je to možné, prikázať, aby ten, kto porušil práva alebo slobody podľa odseku 1, obnovil stav pred porušením.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv sťažovateľa a v bode 2 výrokovej časti tohto nálezu napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 19. júla 2005 zrušil (čl. 127 ods. 2 ústavy v spojení s čl. 140 ústavy a § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

V súvislosti s konaním o návrhu predsedu senátu krajského súdu na predĺženie väzby sťažovateľa v trestnej veci vedenej na krajskom súde pod sp. zn. 1 T 23/02 došlo, napriek predchádzajúcemu rozhodnutiu ústavného súdu v obdobnom prípade (sp. zn. III. ÚS 79/02), k porušeniu jeho práv podľa ústavy a dohovoru, čo pretrváva dosiaľ.

Pri opätovnom porušení práv obvineného vo väzbe podľa ústavy alebo dohovoru, na ktoré už ústavný súd upozornil vo svojej predošlej rozhodovacej činnosti (sp. zn. III. ÚS 79/02), môže ochrana ústavnosti vyžadovať aj príkaz prepustiť obvineného z väzby neodkladne na slobodu.

Dôvod, na základe ktorého najvyšší súd rozhodol o predĺžení sťažovateľovej väzby, je v danom prípade ústavne neakceptovateľný (obdobne napr. rozhodnutie sp. zn. III. ÚS 79/02 a sp. zn. III. ÚS 199/05), pričom žiaden iný ústavne relevantný dôvod väzby nebol predmetom rozhodovania súdov v označenej trestnej veci sťažovateľa. Z uvedených dôvodov preto ústavný súd prihliadajúc na okolnosti tohto prípadu po zrušení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu prikázal najvyššiemu súdu, aby sťažovateľa neodkladne prepustil z väzby na slobodu [§ 56 ods. 3 písm. d) zákona o ústavnom súde].

5. Sťažovateľ žiadal prostredníctvom svojho právneho zástupcu priznať proti najvyššiemu súdu primerané finančné zadosťučinenie vo výške 300 000 Sk z titulu nemajetkovej ujmy.

Primerané finančné zadosťučinenie predstavuje fakultatívny prostriedok nápravy porušenia ústavnosti zisteného a vysloveného meritórnym rozhodnutím (nálezom)

ústavného súdu v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy. Pri rozhodovaní o jeho priznaní (vrátane určenia jeho výšky) vychádza ústavný súd zo zásad spravodlivosti so zreteľom na konkrétne okolnosti každého individuálneho prípadu.

Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadost'učinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody už nie je možné napraviť zrušením rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedením do pôvodného stavu (napr. I. ÚS 15/02).

Po zvážení sťažovateľovho návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia dospel ústavný súd k záveru, že vzhľadom na okolnosti daného prípadu vrátane štádia, v ktorom sa trestná vec sťažovateľa vedená na Krajskom súde v Trnave pod sp. zn. 1 T 23/02 v súčasnosti nachádza, predstavujú výrok ústavného súdu uznávajúci a deklarujúci porušenie základných práv sťažovateľa, zrušenie napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu a následný príkaz, aby bol sťažovateľ prepustený na slobodu, dostatočné opatrenia na zabezpečenie nápravy porušenia sťažovateľových základných práv a slobôd. Z uvedeného dôvodu ústavný súd návrhu na priznanie primeraného finančného zadost'učinenia nevyhovel (bod 3 výroku).

6. Podľa § 36 ods. 1 zákona o ústavnom súde trovy konania pred ústavným súdom, ktoré vzniknú účastníkovi konania, uhrádza účastník konania zo svojho. Podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd v odôvodnených prípadoch podľa výsledku konania uznesením uložiť niektorému účastníkovi konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Zo znenia citovaných ustanovení vyplýva, že ústavný súd nerozhoduje o uložení povinnosti niektorému z účastníkov konania, aby úplne alebo sčasti uhradil inému účastníkovi konania jeho trovy, z úradnej povinnosti.

Pokiaľ sa účastník konania pred ústavným súdom priznania náhrady trov konania pred ústavným súdom nedomáha, ústavný súd o uložení takejto povinnosti, s výnimkou prípadov hodných osobitného zreteľa, nerozhoduje.

Sťažovateľ, zastúpený v predmetnej veci kvalifikovaným právnym zástupcom (advokátom), nežiadal priznať proti najvyššiemu súdu náhradu trov konania pred ústavným súdom ani v petite sťažnosti z 2. augusta 2005, ani v podaní z 30. decembra 2005, v ktorom sa vyjadril k otázke konania verejného ústneho pojednávania pred ústavným súdom v súvislosti s meritórnym prerokovaním sťažnosti.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd nerozhodol o priznaní náhrady trov právneho zastúpenia sťažovateľa aj napriek tomu, že bol v konaní úspešný.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 8. marca 2006